Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 392/2015
15.07.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца М.К. из А., чији је пуномоћник адвокат К.А., из А., против тужене Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Панчево ПС Алибунар, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате разлике у плати, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1198/2014 од 13.10.2014. године, у седници одржаној 15.07.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1198/2014 од 13.10.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву, Судска јединица Алибунар П1 149/13 од 27.12.2013. године, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу на име изгубљене добити по основу рада у дане државних празника, за период од 01.01.2008. до 31.03.2011. године исплати укупан износ од 4.954,87 динара са припадајућом законском затезном каматом на појединачно изражене месечне износе од доспелости па до исплате сваког тог износа, ближе наведене у изреци, као и да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.390,00 динара, све у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1198/2014 од 13.10.2014. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату изгубљене добити по основу рада у дане државних празника у укупном износу 4.954,87 динара, са законском затезном каматом на појединачно изражене месечне износе наведене у овом ставу изреке, од доспелости сваког од тих износа па до исплате, као и да се обавеже тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 4.390,00 динара. Другим ставом изреке одбијен је захтев тужиоца да се тужена обавеже да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка по жалби, а трећим ставом изреке

тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу који је у радном односу код тужене на радном месту полицијског службеника у ПС Алибунар, у периоду на који се односи тужбени захтев, одређена је плата по укупном коефицијенту од 18,52. Овај коефицијент садржи поред основног коефијента од 9,96 и додатни коефијент везано за специфичности овог радног места у висини од 6,52 и 2,04 и то за услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова, као и за звање, односно чин. Тужилац је радио на дан државног празника у мају 2008. године, јануару 2009. године и мају 2010. године, односно укупно 24 сата рада на дан државног празника. Упоређивањем коефицијента и плате тужиоца у спорном периоду са платом упоредног радника тужених који је радио у администрацији – И.С. на радном месту писарница архива, као и са платом радника управе затвора – Љ.Љ., распоређеног на пословима магационера, при чему оба запослена немају статус униформисаних и овлашћених полицијских службеника, примењујући одредбе Закона о унутрашњим пословима, Закона о полицији, Закона о платама у државним органима и јавним службама као и одредбе Закона о раду, које се односе на увећану зараду, закључио да тужиоцу није увећан коефијент за обрачун плате у проценту од 30% до 50% номинално већи од коефијента за друге запослене на име нередовности у раду на дан празника који је нерадни дан, због чега је усвојио тужбени захтев тужиоца и досудио тражену разлику у плати.

Другостепени суд је на одржаној расправи, оценом налаза и мишљења вештака утврдио да је упоредни радник Љ.Љ. имао К и то 6.68, 4.61 и 2.68, а да је И.С. имала К. 6.68, да оба ова запослена немају статус униформисаних и овлашћених полицијских службеника јер је Љ.Љ. распоређен на пословима магационера у 31 платном разреду у коме се налази и И.С. на радном месту писарница/архива, као и да су оба ова извршиоца са средњом стручном спремом. Имајући ово у виду другостепени суд је закључио да је тужбени захтев неоснован јер је тужиоцу извршено увећање плате кроз увећање додатног коефијента у односу на нестатусног државног службеника за проценат који је већи од 30%, позивајући се при том и на одлуку Уставног суда Уж 4045/2012 од 20.06.2013. године, у којој је као упоредни радник узет нестатусни државни службеник – на радном месту писарница/архива.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, према одредби члана 146. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 101/2005) полицијски службеници и други запослени у министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла. Ова плата се увећава за 0,4 % на сваку навршену годину радног стажа, а висину коефицијента утврђује министар актом о платама запослених у министарству, који доноси уз сагласност Владе.

Према садржају одредбе члана 147. истог закона, до измена објављених у "Службеном гласнику РС" бр.92/2011 од 07.12.2011. године, због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава и приправности и других видова нередовности у раду, запосленом у министарству могу се утврдити коефијенти за обрачун плате који су од 30 до 50 одсто номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената и члана 146. став 1. истога закона. Уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити коефицијенти који су у смислу става 1. овог члана већи и за више од 50%. На права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују се одредбе општих радно-правних прописа о увећаној заради (став 3).

У контексту наведених материјално-правних одредби и утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да је тужиоцу извршено увећање плате кроз увећање додатног коефицијента у односу на нестатусног државног службеника за проценат већи од 30%, те да се налаз и мишљење вештака у делу у којем је извршио упоређивање плате тужиоца и другог статусног државног службеника, који је прихватио и првостепени суд, не могу прихватити како правилан, јер је супротан одредби члана 147. Закона о полицији. При томе, према ставу овог суда, треба имати у виду и одредбе члана 4. Закона о полицији којима се одређује појам полицијских службеника и послова који они обављају и то тако да полицијски службеници у министарству јесу: 1) униформисани и неуниформисани запослени који примењују полицијска овлашћења (овлашћена службена лица) и 2) запослени на посебним или одређеним дужностима чији су послови у непосредној вези са полицијским пословима.

По оцени овог суда, правилно је другостепени суд, приликом одлучивања о тужбеном захтеву тужиоца за исплату разлике у плати по основу рада у дане који су државни празници, извршио поређење коефицијента за обрачун плате тужиоца као овлашћеног полицијског службеника и коефицијента С.И. запосленој на радном месту писарница-архива, која нема статус овлашћеног полицијског службеника, али обавља послове који су у непосредној вези са полицијским пословима, како је то учинио и Уставни суд у својој одлуци Уж 4045/2012 од 20.06.2013. године, где је у идентичној ситуацији као упоредни радник узет нестатусни државни службеник – писарница-архивар.

Суд је ценио наводе ревизије да је тужилац у време важења Закона о унутрашњим пословима имао већи коефицијент за обрачун зараде од тзв. упоредног службеника за најмање 30%, који је Правилником о платама, након ступања на снагу Закона о полицији, битно смањен, те да се одредбом члана 147а Закона о полицији тачно дефинише начин обрачуна додатка на плату, па налази да су исти без значаја, с обзиром да Закон о унутрашњим пословима, као ни новелирана одредба члана 147. Закона о полицији, нису били у примени у периоду на који се односи тужбени захтев тужиоца у овој парници.

Из напред изнетих разлога, с обзиром да се осталим ревизијским наводима оспорава утврђено чињенично стање супротно члану 407. став 2. ЗПП, овај суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.